



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobce: V.R., nar. „X“, bytem S. 318, P., proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 23.10.2013, č.j. KrÚ-64019/143/2013/OMSŘI/Sou,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 23.7.2013, č.j. MmP 42099/2013, kterým bylo podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „stavební zákon“), nařízeno žalobci odstranění stavby: „předzahrádka u provozovny KRA-KRA na nám. Republiky, Pardubice“, na pozemku parc. č. 2664/5 v kat. území Pardubice (dále jen „stavba“), přičemž rozhodnutí o nařízení stavby je uvedeno ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (dále i jako „stavební

úřad“) a ve výroku II. tohoto rozhodnutí jsou pak stanoveny podmínky pro odstranění zmíněné stavby. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Oba správní orgány označily předmětnou restaurační předzahrádku za stavbu vyžadující stavební povolení, ačkoliv celou řadu konstrukčně i způsobem užívání podobných restauračních předzahradek na území města Pardubic za stavby nepovažuje, což je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Do doby, než zastřešení nad restaurační předzahrádku žalobce nainstaloval, stavební úřad toto dílo za stavbu nepovažoval a shodně, jako v případech prakticky všech zbývajících předzahradek na území města Pardubic, od počátku nevyžadoval k jeho umístění a provedení povolení stavebního úřadu, ale pouze povolení ke zvláštnímu užívání místní komunikace dle zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Po zahájení řízení odstranění uvedené stavby žalobce požádal o její dodatečné povolení, ale pouze „z opatrnosti“, protože zastává názor, že jeho restaurační předzahrádka by měla být posuzována shodně jako ty zbývající, tedy ne jako stavba, ale jako prodejní zařízení nevyžadující povolení dle stavebního zákona. „V tomto duchu“ také ve všech svých podáních argumentuje, dosud se mu nedostalo řádného objasnění, proč správní orgány nepostupují stejně a některé předzahrádky za stavby nepožadují a tu, kterou vlastní žalobce, za stavbu považuje. Žalobce obdržel od stavebního úřadu informace, že v případě šesti restauračních předzahradek stavební úřadu žalobci sdělil, že se o stavby nejedná, pouze v jednom případě sdělil, že se o stavbu jedná. Dále žalobce namítl, že nařízením odstranění restaurační předzahrádky došlo k diskriminaci jeho osoby, a že se oba správní orgány dopustily „libovůle“. Diskriminaci spatřoval žalobce v tom, že několik let byla restaurační předzahrádka posuzována stejně jako ostatní na území města Pardubic, tj. jako prodejní zařízení nevyžadující povolení podle stavebního zákona. Libovůli pak spatřuje žalobce v tom, že se mu dosud nedostalo odpovědi na otázku, proč správní orgány považují stejné podobné restaurační předzahrádky v některých případech za stavby, a v některých nikoliv. Libovůli též spatřuje žalobce v tom, že do doby, než věc předal stavebnímu úřadu, nikdy neuvažoval o tom, že by restaurační předzahrádka byla v rozporu s územním plánem, pokud by tomu tak bylo, neměl stavební úřad provádět žádné další dokazování a měl nařídít odstranění stavby. Až „nový“ stavební úřad po zrušení stavebních úřadu městských obvodů Pardubice přišel zcela překvapivě na to, že lze jako důvod pro nařízení odstranění restaurační předzahrádky využít, či spíše „zneužít“ ze zákona jistě přípustné úvahy o tom, zda předmětná restaurační předzahrádka slouží či neslouží k obsluze funkční plochy „městský parter“. V žalovaném rozhodnutí pak stavební úřad pouze odcitoval část obecně závazné vyhlášky o závazných částech územního plánu města Pardubic a prohlásil, že předmětná stavba k obsluze této funkční plochy neslouží a rozhodnutí neobsahuje žádné další přezkoumatelné odůvodnění. Žalovaný neměl odkazovat na jiné rozhodnutí (tj. zřejmě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby – pozn. krajského soudu), nikoliv se odkazovat na jiné řízení nebo obsah jiného rozhodnutí. Konečně žalobce namítl, že nařízení odstranění restaurační předzahrádky je nepřiměřeným opatřením, a že nebylo prokázáno, že se tak děje v zájmu ochrany veřejných zájmů, když tyto nejsou v rozhodnutí vymezeny. Žalobce v této souvislosti uvedl „že nemůže zcela vyloučit“, že se jedná v daném případě „o trest“, s ohledem na postup a přístup ve věci za interesovaných správních orgánů. Dále žalobce namítl, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu řádně nepřezkoumal správnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Jednalo se o čtyři námitky (rozhodnutí stavebního úřadu nelze vykonat, jelikož stavba není přesně vymezena; napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu absence odůvodnění tvrzení stavebního úřadu o tom, že restaurační předzahrádka je v rozporu s územním plánem;

stavební úřad se v potřebném rozsahu nezabýval odůvodněním toho, proč předmětnou restaurační předzahrádku považuje za stavbu; restaurační předzahrádka nebyla stavbou do doby, než došlo k jejímu „obestavení“ za této situace bylo na místě nenařizovat odstranění celé předzahrádky, ale pouze z té její části, která z „nestavby tvoří nebo dělá stavbu“). Konečně žalobce namítl, že rozhodnutí jsou pro svou nejednoznačnost a nesrozumitelnost výroku nepřezkoumatelná. Označení odstraňované stavby v řízení o zahájení řízení o odstranění stavby není totožné s označením stavby uvedené ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu a lze mít pochybnosti, která stavba má být odstraněna. Tato nesrozumitelnost nebyla odstraněna ani v žalovaném rozhodnutí. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl argumentaci z žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence

nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žalované rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím stavebního úřadu jeden celek, bylo vydáno v řízení o odstranění stavby dle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Podle ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

Jak vyplývá ze správního spisu, v dané věci stavební úřad při výkonu stavebního dozoru dne 21.5.2010 zjistil, že zmíněná stavba je provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu a zahájil tak řízení o odstranění stavby. Stanovení povinnosti odstranit „černou“ a „neoprávněnou“ stavbu je zásahem přiměřeným sledovaným cílům, neboť jiným opatřením by jich nemohlo být dosaženo. Nejde totiž o sankci, která by se alternativně nabízela např. vedle pokuty za přestupek proti stavebnímu úřadu, nýbrž opatření, jehož cílem je navrácení v původní stav (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8.4.2004, sp. zn. II.ÚS 482/2002). Již na tomto místě lze tedy důrazně odmítnout námitku žalobce o tom, že by se jednalo o „trest“ v případě rozhodnutí o odstranění stavby. Rozhodnutí o odstranění stavby není žádným „trestem“, ale je pouze opatřením, jehož cílem je navrácení území v původní stav, jak uvedl Ústavní soud ve výše zmíněném rozhodnutí. Takové rozhodnutí o odstranění stavby může být pouze shledáno nezákonným, v dané věci se však o takový případ nejedná.

Stavební úřad po zahájení řízení o odstranění stavby postupoval podle platné právní úpravy (§ 129 stavebního zák.), která umožňuje vlastníku stavby stavbu provedenou nebo

prováděnou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním dodatečně „legalizovat“ tím, že vlastník stavby požádá o její dodatečné povolení a stavební úřad při splnění zákonných podmínek této žádosti vyhoví a vydá rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

Podle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona stavbu uvedenou v odst. 1 písm. b) (tj. výše uvedenou stavbu) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo jeho vlastník prokáže, že:

- a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími a území,
- b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
- c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem.

Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

Pokud však vlastník neprokáže splnění výše zmíněných podmínek uvedených v ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona pro dodatečné povolení stavby, tak stavební úřad nemá jinou možnost než nařídit odstranění stavby. To vyplývá přímo z ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (citace tohoto ustanovení viz výše). Pokud tedy stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odst. 1 písm. b) a vlastník stavby podá žádost o dodatečné povolení stavby, tak stavební úřad řízení o odstranění přeruší a vede řízení o podané žádosti (§ 129 odst. 2 stavebního zákona). A právě v tomto jiném řízení o podané žádosti o dodatečné povolení stavby může stavebník uplatnit veškeré své námitky a argumentaci v případě, kdy stavební úřad zamítne žádost o dodatečném povolení stavby. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečném povolení stavby může totiž vlastník stavby využít řádné opravné prostředky, tj. odvolání, a pokud odvolací orgán odvolání nevyhoví, může se žalobce domáhat soudního přezkumu tohoto rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečném povolení stavby. Pokud však žalobce nebyl s těmito námitkami v tomto jiném řízení úspěšný, čili neuspěl se svými námitkami proti rozhodnutí, kterým mu nebyla stavba dodatečně povolena, tak nemůže tyto námitky směřující proti důvodům pro zamítnutí jeho žádosti o dodatečné povolení stavby uplatnit „ještě jednou“, opakovaně, proti rozhodnutí, jenž vychází právě z výše uvedeného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečném povolení stavby, tj. proti rozhodnutí o odstranění stavby. Platná právní úprava totiž neumožňuje vlastníku neoprávněné stavby to, aby se v řízení o odstranění stavby poté, co byla zamítnuta jeho žádost o dodatečné povolení stavby, znovu v podstatě „opakovaně“ domáhal od stavebního úřadu o „uznání“ svých námitek a argumentace uplatněné vlastníkem stavby ve prospěch její legalizace. I v tomto řízení totiž platí zásada „každý nechť si střeží svá práva sám“. A přesně tak tomu bylo v projednávané věci.

Žalobce totiž jako vlastník zmíněné stavby uplatnil proti rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby stejné námitky, které uplatnil již v předcházejícím řízení, které se týkalo

jeho žádosti o dodatečné povolení stavby. V dané věci stavební úřad postupoval podle výše zmíněné platné právní úpravy, když na základě žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby řízení o odstranění stavby přerušil. Žádost žalobce o dodatečné povolení vydané stavby však stavební úřad svým rozhodnutím ze dne 19.9.2012, č.j. MmP 51942/2012, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které však žalovaný svým rozhodnutím ze dne 12.2.2012, č.j. KrÚ-67270/184/2012/OMSŘI/Sou, zamítl a zmíněné rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. A právě v tomto rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení se jak stavební úřad, tak i žalovaný, vypořádaly s námitkami žalobce a jeho argumentací směřující ve prospěch legalizace zmíněné stavby. Jak vyplývá z těchto rozhodnutí, tak stavební úřad a i žalovaný považovaly uvedenou restaurační předzahrádku za stavbu ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Oba správní orgány navíc vycházely z dokumentace, která je součástí spisu, a to ze znaleckého posudku a dále z vlastních znalostí o předmětné stavbě. Dospěly k závěru, že se jedná o objekt, který je po celém obvodu uzavřen pevným obvodovým pláštěm a pevnou střechou, uvnitř je podlaha, instalace a vybavení pro poskytování restauračních služeb. Jak vyplývá z rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, základním důvodem pro zamítnutí této žádosti byla skutečnost, že stavba je v rozporu s vydanou a platnou územně plánovací dokumentací. Proti tomu podal námitku žalobce již v odvolání proti tomuto rozhodnutí, přičemž se s ní podrobně odvolací orgán zabýval ve výše zmíněném rozhodnutí ze dne 12.12.2012. K tomu zejména uvedl, že hlavní využití pro plochu, na které je stavba umístěna, je komunikace pěší, toto kritérium stavba jednoznačně nesplňuje. K odvolací námitce žalobce o tom, že podobné „předzahrádky“ jsou v dané lokalitě umístěny, tak žalovaný uvedl, že se jedná o sezónní zařízení, přičemž tato „jsou již odklizená“, a pokud je někde ve městě umístěna obdobná stavba, považoval stavební úřad podané odvolání za podnět, aby věc prošetřil. Navíc žalobce ani tvrzení o existenci obdobné stavby nijak nekonkretizoval. Ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobce domáhal soudního přezkumu tohoto předchozího rozhodnutí žalovaného. Pokud žalobce opětovně uplatnil tuto námitku i v řízení, v němž bylo vydáno žalované rozhodnutí, tedy uplatnil tuto námitku i v odvolání proti rozhodnutí o odstranění stavby, tak v podstatě obchází platnou právní úpravu, neboť se domáhá věcného posouzení této námitky, která směřuje nikoliv proti rozhodnutí o odstranění stavby, ale proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečném povolení stavby. Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí správně konstatoval, že jestliže stavba nebyla dodatečně povolena, tak to znamená dle platné právní úpravy jediné, a to, že stavební úřad nařídí odstranění stavby, která nebyla dodatečně povolena. Ostatně to vyplývá již z ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Proto správně i žalovaný poznamenal v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, že „v takto nastalé situaci nelze vytýkat stavebnímu úřadu, že předmětnou stavbu nařídil odstranit, když se prokázalo, že ji nelze dodatečně povolit.“ Pro srozumitelnost a přezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí plně postačuje, když stavební úřad v této námitce uvedl, že „námitka zpochybňující posouzení souladu předmětné stavby s územním plánem byla řešena a zodpovězena v řízení o dodatečném povolení předmětné stavby, jelikož do tohoto řízení patří a soulad s platnou územně plánovací dokumentací je jednou z podmínek pro případně dodatečné povolení stavby.“ Ostatně důvod, proč nebyla stavba dodatečně povolena, vyplývá přímo z ustanovení § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Uvedený závěr soudu týkající se námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti či nesrozumitelnosti žalovaného rozhodnutí se týká i dalších námitek, které žalobce uplatnil v předchozím řízení, v němž byla zamítnuta žádost o dodatečné povolení stavby.

Námitku obsaženou v žalobním bodu označeným v žalobě pod č.1 o tom, že předmětná stavba není stavbou, žalobce uplatnil již v předchozím řízení, jehož předmětem

bylo rozhodnutí stavebního úřadu o žádosti o dodatečné povolení stavby. Za dostatečně srozumitelné a přezkoumatelné považuje proto soud vyjádření žalovaného v žalovaném rozhodnutí k této námitce, kterou v podstatě žalobce zopakoval z uvedeného předchozího řízení. Žalovaný uvedl v žalovaném rozhodnutí, že v tomto předchozím řízení bylo řádně prokázáno a odůvodněno, že se jedná o stavbu, když stavba byla popsána tak, že nemůže obstát tvrzení o jiné stavbě anebo o nesrozumitelnosti rozhodnutí ve smyslu, co se má odstranit. Stavba je v daném místě jediná, přičemž předchozí rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby opakuje podrobnou argumentaci k této námitce. Již v tomto předchozím řízení dospěl žalovaný k závěru o tom, že se jedná o stavbu, což prokázala dokumentace a znalecký posudek a dále obhlídka na místě samém, přičemž tato stavba splňuje zákonná kritéria proto, aby byla považována za stavbu § 2 odst. 3 stavebního zákona. K tomu soud dodává, že jak z popisů stavby uvedeného v předchozích rozhodnutích, tak i z popisů stavby v rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, je stavba popsána dostatečně srozumitelným způsobem tak, že se jedná o stavbu „nepravidelného půdorysného tvaru, max. rozměru 17,00 x 10,5 m, o zastavěné ploše 63 m², výška hřebene zastřešení max. 3,52 m od U.B., konstrukční řešení se stává z prosklené konstrukce tvořené sešroubovanými hliníkovými profily ukotvenými do dřevěného pódia na ocelové nosné konstrukci výšky + 0,25 m na úrovni přilehlého chodníku, zasklený izolačním dvojsklem, stavba slouží jako rozšíření stávající provozovny „Cafe Restaurant KRA-KRA“ a je napojena jak provozně, tak i rozvody inženýrských sítí (tj. elektro, voda, kanalizace) na tuto provozovnu“. Krajský soud stejně jako žalovaný nemá pochyb o přesném vymezení této stavby, přičemž nemá pochyb rovněž o tom, že se o stavbu skutečně jedná. Pro přezkoumatelnost a srozumitelnost žalovaného rozhodnutí ve vztahu k vymezení předmětu o odstranění stavby považoval soud za dostatečné to, že již správní orgán prvního stupně vymezil popis této stavby ve svém rozhodnutí a odkázal na podklady, ze kterých stavební úřad vycházel (znalecký posudek vypracovaný Ing. Zdenkem Šmejkallem, č. 637-21/2010, dále technická dokumentace vypracovaná Ing. arch. Jaroslavem Menšíkem a dále se jednalo o obhlídku na místě samém). Žalobce v podstatě ani neuvedl nějaký konkrétní argument proti těmto podkladům, z nichž správní orgán vyvodil své závěry o existenci této stavby. Rovněž proto námitky žalobce uvedené k žalobnímu bodu označenému v žalobě jako č. 1 v žalobě soud považoval za nedůvodné.

Další námitku v žalobním bodu uvedeném pod č. 2, tj. údajné nedostatečné „objasnění toho, proč stavební úřad i žalovaný nepostupují stejně, a některé předzahrádky za stavby nepovažují a tu, kterou vlastní žalobce...“ za stavby považuje, uplatnil žalobce již v předchozím zmíněném řízení, jehož předmětem bylo rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby. Žalobce dále poukazoval v tomto bodu žaloby na údajnou jeho diskriminaci a existenci libovůle týkající se rozhodování stavebního úřadu v dané věci. Správní orgán, tj. žalovaný, v tomto předchozím řízení, resp. v řízení o odvolání proti rozhodnutí o žádosti o dodatečné povolení stavby uvedl, že „podobné předzahrádky po celém obvodu Pernštýnského náměstí nejsou, jak tvrdí odvolatel, a nyní již jsou odklizeny, protože se jedná o sezónní zařízení, což v našich klimatických podmínkách je dle názoru odvolacího orgánu účelem předzahrádek u restaurací a podobných zařízení. Pokud je někde ve městě umístěna obdobná stavba, je podané odvolání podmětem pro stavební úřad, aby věc prošetřil. Odvolací orgán je názoru, že pokud skutečně obdobná stavba bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu existuje, má odvolatel možnost věc konkretizovat.“ Tuto námitku uplatnil též žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby, žalovaný učinil dotaz odboru životního prostředí ke správnímu orgánu prvního stupně, zda nebylo vydáno rozhodnutí o povolení

zvláštního užívání komunikace, přičemž bylo sděleno, že pro rok 2012 ani rok 2013 nebylo žádné rozhodnutí o zvláštním užívání komunikace dle zák. č. 13/1997 Sb. žalobci vydáno. K námitce žalobce o tom, že se obrátil na stavební úřad se sedmi žádostmi o poskytnutí informace, jak stavební úřad považuje v žádostech označené stávající předzahrádky za stavby, a že v případě šesti restauračních předzahrádek stavební úřad žalobci sdělil, že se o stavby nejedná a v jednom případě, že se o stavbu jedná, tak žalovaný uvedl, že se seznámil s obsahem těchto sdělení stavebního úřadu, přičemž z obsahu sdělení stavebního úřadu ani z obsahu spisu a znalostních poměrů nelze dovozovat porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Takový závěr žalovaného nemůže být důvodem pro to, aby rozhodnutí žalovaného bylo považováno za nezákonné. Žalovaný nebyl povinen podrobně zdůvodňovat žalobci, proč v jiných případech „restauračních předzahrádek“ tyto nepovažoval za stavbu, když předmětem žalovaného rozhodnutí tyto nebyly. Sama tato skutečnost bez dalšího nemůže vést k závěru o existenci rozporu s ustanovením o existenci rozporu žalovaného rozhodnutí s § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán mimo jiné dbá i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Existence takového rozdílu při rozhodování totiž samo o sobě nemůže být důvodem pro vznik nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu, protože v rozhodování správního orgánu není založen jenom na tom, jakým způsobem rozhodl správní orgán v předchozích případech, resp. v jiných případech. To by pak ad absurdum stavební úřad v případě rozhodování o nařízení odstranění stavby nemusel vůbec aplikovat platnou právní úpravu, ale pouze by mohl „okopírovat“ svou předchozí rozhodovací praxi. V dané věci bylo rozhodné, že stavební úřad dospěl na základě příslušných podkladů (zejména zmíněný znalecký posudek a technická dokumentace) k závěru o tom, že se skutečně o stavbu jedná. Tento závěr se žalobci nepodařilo vyvrátit, a to ani v předchozím řízení, proto otázka posuzování jiných „restauračních předzahrádek“ stavebním úřadem nemůže mít na zákonnost žalovaného rozhodnutí žádný vliv. K žádné diskriminaci žalobce a libovůli v rozhodování stavebního úřadu nedošlo.

V žalobním bodu označeném jako bod č. 3. žaloby žalobce tvrdil, že nařízení odstranění stavby je nepřiměřeným opatřením, a že nebylo prokázáno, že se tak děje v zájmu ochrany veřejných zájmů, když tyto nejsou v rozhodnutí vymezeny. K tomu je uvést zejména to, že v případě rozhodnutí o odstranění stavby, kdy nebyly shledány v předchozím řízení důvody pro legalizaci stavby, je dán veřejný zájem již účelem právní úpravy týkající se rozhodování o nařízení odstranění stavby. Tím je cíl tohoto opatření, tj. navrácení území v původní stav při ochraně zájmů na zachování stavební kázně, ochraně životního prostředí a ochraně vlastnického práva vlastníka pozemku. Právě proto je platnou právní úpravou umožněno legalizovat dodatečně stavbu provedenou bez příslušného povolení mimo jiné jen v případě, pokud vlastník prokáže, že stavba není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o sanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území (§ 129 odst. 3 písm. a) stav. zák.). V dané věci v předchozím řízení, jehož předmětem bylo rozhodování o žádosti o dodatečné povolení stavby, vlastník neprokázal splnění uvedené zákonné podmínky, proto žalovaný již nemusel podrobně zdůvodňovat existenci veřejného zájmu na odstranění stavby. Stavebnímu úřadu totiž nezbyla žádná jiná zákonná možnost, než rozhodnout o odstranění stavby, která nebyla dodatečně povolena (§ 129 odst. 1 písm. b) stav. zák.). Veškeré další spekulativní úvahy žalobce o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o odstranění stavby ve vztahu k prokázání veřejného zájmu a námitka o nepřiměřenosti tohoto opatření, nemají oporu v platné právní úpravě a

soud je považuje za účelové. Není pravdou, že oba správní orgány se rozhodly „odstranit“ stavbu „z ničeho nic“, jak žalobce tvrdil v tomto žalobním bodu (žalobní bod uvedený v žalobě pod č. 3). Rovněž tak se nejednalo o žádný „trest“, ale o zákonem předvídaný a nutný právní následek toho, že stavba nebyla dodatečně povolena (§ 129 odst. 1 písm. b) stav. zák.). Ostatně, byl to sám stavebník, kdo byl povinen prokázat existenci zákonných předpokladů pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Jestliže se mu to v předchozím řízení nepodařilo, přičemž v podstatě nevyužil další zákonnou možnost pro ochranu svých práv (tj. žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečném povolení stavby), tak své subjektivní dojmy, za které lze v podstatě považovat uvedené námitky, nemůže úspěšně uplatnit v řízení o odstranění stavby. Protože tato námitka míří proti důvodům rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby, správně žalovaný v podstatě odkázal na toto předchozí rozhodnutí, přičemž soud se s touto námitkou obsaženou v žalobním bodu již vypořádal (argumentace soudu viz výše).

Soud se neztotožnil ani s námitkami žalobce uvedenými v bodu 4 žaloby, ve kterém žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, kdy se údajně žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami, které žalobce označil a uvedl pod body 1. a ž 4.

K tomu soud uvádí následující závěry:

Odvolací námitka č.1 o údajném nedostatečném vymezení předmětu rozhodnutí o odstranění stavby je shodná s žalobním bodem ad 1), soud odkazuje na uvedenou argumentaci s tím, že předmět řízení tohoto byl dostatečně vymezen. Odvolací námitka č.2 je shodná s žalobním bodem ad 3), rovněž soud proto odkazuje na argumentaci týkající se tohoto žalobního bodu s tím, že pro přezkoumatelnost a srozumitelnost žalovaného rozhodnutí plně postačovalo, když žalovaný odkázal na závěry stavebního úřadu z předchozího řízení, v němž stavební úřad zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby, přičemž tato námitka už ani nepatří do řízení o odstranění stavby (viz argumentace soud výše). Odvolací námitka č.3 rovněž byla obsažena v žalobním bodu, tj. v žalobním bodu ad 1) a soud se k ní již výše vyjádřil s tím, že žalovaný se s ní dostatečně vypořádal (mimo jiné v rozhodnutí uvedl, že učinil dotaz na odbor dopravy a životního prostředí správního orgánu, kdy nebylo zjištěno, že by bylo vydáno nějaké nové rozhodnutí o povolení zvláštního užívání místní komunikace). Soud rovněž nespatřuje nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí v části týkající se odvolací námitky č.4. Tato námitka se v podstatě týkala otázky, zda žalobcova „restaurační předzahrádka“ je či není stavbou, přičemž této námitce se oba správní orgány podrobně vyjádřily, navíc tato otázka byla již předmětem řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečném povolení stavby. Žalobce totiž zcela evidentně účelově „vytrhnul“ z odůvodnění žalovaného rozhodnutí pouze část jedné věty týkající se zmíněné otázky posouzení „restaurační předzahrádky“ jako stavby ve smyslu stavebního zákona. Z celkového kontextu žaloby je patrná zřejmá snaha žalobce dosáhnout vydání rozsudku soudu, kterým by byla konstatována nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. K takovému postupu však soud nedospěl. Ve vztahu k této námitce žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedl: „k nyní uplatněným námitkám odvolací orgán stručně zopakuje: je zcela průkazné a bylo řádně odůvodněno, že se jedná o stavbu; stavba je stavebním úřadem popsána tak, že nemůže obstát tvrzení o jiné stavbě, anebo o nesrozumitelnosti rozhodnutí ve smyslu co se má odstranit, bylo již v uvedeno v předcházejícím řízení, že jde o stavbu, která je v daném místě jediná; stavba se posuzuje jako celek, nelze oddělovat dřevěnou podlahu povolenou na dobu určitou a menšího rozměru, než jaká byla provedena.“ Jak již soud výše

vedl, ve vztahu k odůvodnění této námitky nelze vycházet pouze z žalovaného rozhodnutí, ale jednak z rozhodnutí stavebního úřadu, který se podrobně k vymezení stavby vyjádřil a dále i z předchozího rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla zamítnuta zmíněná žádost žalobce. Krajský soud tedy nedospěl k závěru, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné.

Rovněž v posledním žalobním bodu (č. 5) žalobce poukazuje na nedostatečné vymezení předmětu žalovaného rozhodnutí. Soud se nemohl ztotožnit s názorem žalobce o údajném rozporu ve vymezení předmětu rozhodnutí žalovaného o odstranění stavby v oznámení o zahájení řízení s tímto vymezením obsaženým ve výroku stavebního úřadu. Jak v oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby, tak i ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu, je stavba vymezena dostatečným způsobem, kdy se jedná o tak jednoznačný popis této stavby (předzahrádka u provozovny restaurace KRA-KRA, na náměstí Republiky, Pardubice 2), že takové vymezení nemůže vytvořit ani dojem o nesrozumitelnosti a nepřesnosti tohoto označení, které by mělo za následek nesrozumitelnost žalovaného rozhodnutí. To by v dané lokalitě musela existovat ještě jiná restaurace KRA-KRA na náměstí Republiky, která by mohla vyvolat dojem možnosti záměny či nepřesného určení předmětu žalovaného rozhodnutí. Jestli si žalobce „není jistý“, co všechno má dle výroku rozhodnutí stavebního úřadu odstranit, tak nechť se seznámí i s podklady rozhodnutí stavebního úřadu, o které se opřel i stavební úřad při vydání rozhodnutí o odstranění stavby (znalecký posudek, technická dokumentace). Pokud žalobce neví, zda má odstranit i prodejní kiosek a i dřevěné plato, tak žalovaný již v odůvodnění žalovaného rozhodnutí mu jednoznačně sdělil, že „stavba se posuzuje jako celek, nelze oddělovat dřevěnou podlahu povolenou na dobu určitou a menšího rozměru, než jaká byla provedena.“ Rovněž námitky v tomto žalobním bodu shledal soud za nedůvodné.

Krajský soud dospěl proto k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému takové právo podle obsahupisu nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. února 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová